

hendes Mand i sin Forelskelse stadig ødslede paa hende. Foran den grønne Fajanceovn stod et Par store Lænestole. Efter at Jytte havde tvunget Veninden til at lægge Overtøjet, tog de Plads her i Varmeskæret fra det aabne Ildsted.

Allerede paa Vejen derhen havde Meta lettet sit Hjerte og fortalt om den Forfølgelse, der havde tvunget hendes Mand bort fra Jerve. Nu fortsatte hun:

»Povl havde tilsidst ingen betalende Patienter mere. Og Distriktslægegagen kunde vi ikke leve af, saa stor en Familje vi nu er. Beboerne gjorde ogsaa alt muligt for at faa ham afsat. Du begriber ikke, hvor onde Folk var. Der var ikke andet for os at gøre end at flytte væk. Det hele blev bestemt i Løbet af en Dag. Du kender nok min Mand. Naar han har sat sig noget i Hovedet, skal det gøres med det samme. Jeg fik knap en Uge til at ordne Huset og pakke ind.«

»Men jeg forstaar ikke,« sagde Jytte. »Hvad sagde din Svoger — Præsten? Han har jo saa stor Indflydelse paa Befolkningen derovre. Og nu er han ovenikøbet Kresens Rigsdagsmand. Han maatte dog kunne gøre noget.«

Meta skottede til hende. Hendes daarlige Samvittighed gjorde hende skamfuld.

»Min Svoger og min Mand er bleven Uvenner. De har jo ikke det samme Syn paa Religionen.«